

Leesavond

De ambten van Christus

1.Profeet

Leesavonden 2019-2020

Wij lezen en spreken dit seizoen met elkaar over de ambten van Christus: Profeet, Priester en Koning.

De eerste leesavond: Het ambt van Christus: **Profeet**

Wij lezen gedeelten uit:

- Onderwijzing in de christelijke leer, zondag 12: ds. C. Harinck
- Preek over de Hemelvaart van de Heere Jezus: ds. J.B. Zippro
- De hoofdsom van de geloofsleer: Th. Watson

Wij weten dat onder het Oude Testament mensen gezalfd werden met heilige zalfolie. Iemand die met de heilige zalfolie was gezalfd, was iemand die door de Heere was verkoren tot een bepaalde taak. Het was iemand die God ook bekwaam zou maken tot die bepaalde taak. Nu heet Jezus ook een 'Gezalfde'. Hij is van God verkoren en aangesteld om Zaligmaker te zijn. Hij is van God ook tot dat ambt bekwaam gemaakt en in Zijn werk ondersteund. Zo wordt de Messias in het Oude Testament aan ons voorgesteld: 'Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, in Dewelke Mijn ziel een welbehagen heeft'(Jesaja 42:1).

Lees Bijlage 1: ds.C.Harinck

Drie ambten

Vraag 1: Waarmee is Jezus gezalfd?

Vraag 2: Wat is het verschil tussen Jezus en Mohammed?

Een volkomen Naam

Vraag 3: Onze ellende is drievoudig. Jezus is een drievoudige Verlosser voor een drievoudige nood. Wat is onze drievoudige nood?

Vraag 4: Wat is het drievoudige geneesmiddel voor onze nood?

Vraag 5: a. Wie kon dit grote werk doen?

b. Waarom kon alleen Hij dit doen?

Profeet

Vraag 6: Jezus, de grote Profeet, heeft ons volkomen geopenbaard wat wij omtrent onze verlossing weten moeten. Alles is ons geopenbaard en wel op een volkomen wijze. We weten er alles van. Hebben wij dan Jezus als Profeet nog wel nodig? We weten toch alles al?

Vraag 7: Denk aan de Emmaüsgangers. Ds. Harinck schrijft: er viel licht over Golgotha. Kun je uitleggen wat hier bedoeld wordt?

Vraag 8: Historische kennis en zaligmakende kennis van Jezus en de weg der zaligheid. Wat is het verschil tussen deze twee?

Lees Bijlage 2: ds. Zippro, deel 1.

Hoe Hij leidt.

A.

Vraag 9: Als zij de lofzang gezongen hadden gingen zij uit naar de Olijfberg. Maar hoe anders nu dan die nacht van het verraad, nu, deze dag van de hemelvaart. Waarom is het nu zo anders?

Vraag 10: Tussen de opstanding en de hemelvaart ligt een periode van 40 dagen. Waarom is Hij nog 40 dagen op deze aarde geweest?

B. Zo begint het geestelijk leven, dat Hij de Leidsman wordt in ons leven. Zie de vragen 6,7 en 8, bijlage ds. Harinck.

C. Door het Kedrondal.

Vraag 11: De Man van smarten. In de hof van Gethsemané waar Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloed van angst en benauwdheid. Wij denken misschien: Hij was God, dus dat heeft Hem geen moeite gekost, geen enkele moeite, want Hij was God uit God en Licht uit Licht. Vergissen wij ons als wij zo denken?

Wil je hier meer over lezen, zie dan de EXTRA BIJLAGE over de mensheid van de Verlosser. J.C. Philpot

Vraag 12: Door de diepte van het Kedrondal. Een weg van lijden tot heerlijkheid. Hij leidt Zijn discipelen langs al de plaatsen waar hun ontrouw bleek. Een weg vol van herinneringen. Waar worden de discipelen aan herinnerd als zij deze weg gaan?

Vraag 13: In het begin, maar ook in de voortgang van het geestelijk leven is het nodig dat wij steeds opnieuw bij onze schuld en ontrouw bepaald worden. Wat is de vrucht hiervan?

Vraag 14: En dan komt het ogenblik dat Hij afscheid gaat nemen. Hoe doet Hij dat?

(Hier hopen wij verder op in te gaan op de volgende leesavond.)

Lees Bijlage 3: Thomas Watson

Het profetisch ambt van Christus

Hoe onderwijst Christus? Zie vragen 6,7 en 8, bijlage ds. Harinck.

Waarin verschilt het onderwijs van Christus van ander onderwijs?

Vraag 15: De Waarheid smaken; de belofte proeven. Christus geeft ons de smaak van het Woord. Wat gebeurt er dan?

Wat moeten we doen opdat Christus onze Leraar worde?

Vraag 16: Het onderwijs van Christus is noodzakelijk. Maar is Christus wel gewillig om ons te onderwijzen?

Vraag 17: Is dit onderwijs alleen voor mensen met een hoog IQ?

Vraag 18: Watson schrijft: Als ge onderwijs van Christus wenst te hebben, wandel dan overeenkomstig de kennis die ge al verkregen hebt. Gebruik uw geringe kennis goed en Christus zal u nog meer onderwijs geven. Hoe doe je dat, je kennis goed gebruiken?

BIJLAGE 1: Ds. C. Harinck. Zondag 12

vraag 31: waarom is Hij Christus, dat is Gezalfde, genaamd?

Antwoord: Omdat Hij van God de Vader verordineerd is, en met de Heilige Geest gezalfd tot onze hoogste Profeet en Leraar, Die ons de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomenlijk geopenbaard heeft; en tot onze enige Hogepriester, Die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met Zijn voorbidding steeds tussentreedt bij de Vader; en tot onze eeuwige Koning, Die ons met Zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt.

Wij weten dat onder het Oude Testament mensen gezalfd werden met heilige zalfolie. Iemand die met de heilige zalfolie was gezalfd, was iemand die door de Heere was verkoren tot een bepaalde taak. Het was iemand die God ook bekwaam zou maken tot die bepaalde taak. Nu heet Jezus ook een 'gezalfde'.

Drie ambten

Hij is van God verkoren en aangesteld om Zaligmaker te zijn. hij is van God ook tot dat ambt bekwaam gemaakt en in Zijn werk ondersteund. Zo wordt de Messias in het Oude Testament aan ons voorgesteld. 'Ziet, Mijn Knecht, Dien Ik ondersteun, in Dewelke Mijn ziel een welbehagen heeft'(Jesaja 42:1). Waarmee is Jezus gezalfd? We lezen in het antwoord van de Catechismus: *omdat Hij van God de Vader verordineerd is en met de Heilige Geest is gezalfd.* Jezus is gezalfd met de Heilige Geest. Dat was van de Messias voorzegd. 'De Geest des HEEREN Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft'. Wanneer Johannes de Doper Jezus doopt, gaat die profetie in vervulling. Dan daalt de Geest op Hem neer onder de gedaante van een duif. Jezus is dus gezalfd tot onze hoogste Profeet en Leraar, Die ons de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomen geopenbaard heeft.....

Jezus is Profeet, Priester en Koning. Hij bezit dus drie ambten. Dat is heel uniek. We komen dat bij niemand in de Bijbel tegen. We lezen van mensen die én tot profeet én tot koning zijn gezalfd, maar niemand heeft ooit drie ambten bekleed. Daarin staat de Heere Jezus apart. Het unieke is verder ook gelegen in de omschrijving die de Catechismus van Christus geeft. Hij is gezalfd tot onze *hoogste* Profeet en Leraar, onze *enige* Hogepriester en tot onze *eeuwige* Koning. Jezus is de hoogste van de profeten. Hoe Hij dat is, zegt ons de Catechismus: *Die ons de verborgen raad Gods van onze verlossing volkomen geopenbaard heeft.* Profeten openbaarden aan Israël de raad van Gods verlossing. Maar de profeten openbaren het verlossingsplan niet

volkomen. De sluier wordt steeds wel verder opgelicht, maar onder het Oude Testament blijft toch nog veel verborgen. De volle openbaring van Gods raad tot verlossing van de gevallen mens wacht tot de komst van Christus in de wereld. Jezus openbaart de raad tot de zaligheid op een volkomen wijze. Er blijft nu niets meer verborgen. Hij maakt zondaren alles bekend wat zij tot hun zaligheid moeten weten. Daarom lezen we ook in de Hebreeënbrief: 'God voortijds en vele malen tot ons gesproken hebbende door de profeten, heeft ten laatste tot ons gesproken door Zijn Zoon'. Jezus is de laatste en de helderste openbaring die God van Zichzelf en van Zijn verlossingsplan geeft. Jezus zegt dingen die niet één profeet heeft gezegd: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij'. Hij zegt niet dat Hij een van de vele wegen tot God is en dat Mohammed of Boeddha ook wegen tot God zijn. Nee, Hij zegt dat Hij de enige weg tot de Vader is. In gesprek met moslims moeten wij met de hand op de Schrift tot hen zeggen wat Jezus in de gelijkenis van de wijngaardeniers zei: 'En ten laatste zond Hij Zijn Zoon'. God heeft ten laatste Zijn Zoon gezonden. Na Zijn Zoon zendt Hij niemand meer die duidelijker de weg der zaligheid openbaart. Zo is Jezus dus Profeet, onze hoogste Profeet. Waar Mohammed alleen met eisen en voorschriften komt, komt Jezus met verzoening en vergeving.

Een volkomen Naam

Het feit dat Jezus de hoogste Profeet, de enige Priester en de eeuwige Koning is, maakt Hem geschikt om de Redder van gevallen mensen te zijn. Gevallen zondaren zijn blind, verduisterd in het verstand en weten de weg naar de redding niet. Zij hebben een Profeet nodig om hen de weg der zaligheid te leren. Gevallen mensen staan schuldig voor God. Ze hebben Gods geboden overtreden en God hun Schepper vertoornd. Zij hebben een Priester nodig, Die hun schuld boet en hen met God verzoent. Gevallen mensen zijn slaven van zonde en satan. Zij hebben een Koning nodig, Die hun bevrijdt en hen beschermt. De ambten van Christus passen bij de nood van de gevallen mens. Jezus is een drievoudige Verlosser voor een drievoudige nood. Onze ellende is drievoudig. Ons verstand is door de zonden verduisterd, onze ziel is door de zonde verontreinigd en onze wil is door de zonden verkeerd en opstandig. Deze drievoudige kwaal vereiste een drievoudig geneesmiddel. Het vereiste een profeet om onze onwetendheid te verlichten; een priester om onze schuld te verzoenen en een koning om ons uit de slavernij te bevrijden. En wie kon dit grote werk doen? Niemand anders dan Jezus, Die niet alleen waarachtig en rechtvaardig mens is, maar tegelijk ook waarachtig

God. Niemand anders kon deze drie ambten dragen dan Jezus, de van God gezalfde Messias.

Profeet

Jezus is de Profeet Die wij nodig hebben. hij heeft *de verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomenlijk geopenbaard*. Hoe een zondaar zalig wordt, is ons door Jezus volkomen geopenbaard. Wij weten nu alles wat wij omtrent onze verlossing weten moeten. Het is ons duidelijker geopenbaard dan ooit tevoren. Wij hebben wat dat betreft een veel dikkere Bijbel dan Abraham en David hadden. Alle heilsfeiten liggen achter ons, alleen de wederkomst wacht nog. Alles is ons geopenbaard en wel op een volkomen wijze. We weten er alles van. Wanneer we in de kerk groot zijn geworden, goed naar de prediking hebben geluisterd, catechisatie hebben gevolgd, kinderen Gods hebben horen spreken over de verlossing in Christus, weten we er nog véél meer van dan anderen. Je kunt je afvragen: hebben we dan Jezus als Profeet nog wel nodig? En toch is Jezus ook vandaag nodig als Profeet om ons de raad Gods tot zaligheid te leren. Dat komt vanwege de duisternis die heerst in ons verstand. Met al onze verstandelijke kennis van de Bijbel en de weg der zaligheid, ontbreekt ons toch de 'zaligmakende' kennis van Jezus. We weten misschien veel over Hem, maar kennen Hem niet met troost en zaligheid voor ons hart.

De mensen die op de pinksterdag Petrus hoorden, bezaten de boekrollen van de profeten, hadden kennis van de Messias en de weg der zaligheid, en toch riepen zij in grote verslagenheid en onwetendheid: 'Mannen broeders, wat zullen wij doen?' We zouden tot zulke mensen kunnen zeggen: Je hebt toch de Bijbel in huis? Je hebt toch honderden preken gehoord? Je weet toch hoe een zondaar zalig wordt? Wanneer we persoonlijk onze zonden en ellende leren kennen, blijkt dat niet voldoende te zijn. Dan weten we het niet meer. Onze historische kennis kan ons dan niet meer helpen. Hoe komt dat? Het komt omdat het dan niet meer over anderen gaat, maar over mij! De vraag is dan: is er voor mijn zonden wel verzoening? Is er voor zo een als ik ben wel redding? Voor een zondaar die Gods geboden zo snood heeft overtreden, zich zo tegen de Heere heeft verhard, het Evangelie zo heeft veracht en Gods goedheid zo heeft misbruikt? Dan vragen we: kan ik zalig worden? Jezus is dan nodig om onze onwetendheid te verlichten en ons de weg der zaligheid te leren. De Heere Jezus heeft dat persoonlijk gedaan bij de Emmaüsgangers. Dat waren ook mensen die het niet meer wisten. Zij hadden Jezus horen preken en wonderen zien doen. Zij kenden de profeten en hadden geloofd dat Jezus er de vervulling van was. Je zou zeggen: die mensen wisten alles wat je weten moet. Maar het blijkt dat ze het niet wisten. Toen heeft Jezus

die Emmaúsgangers de weg der zaligheid geleerd. Hij opende voor hen de Schriften. Hij verlichtte hun verstand en hart door Zijn Geest en begonnen hebbende van Mozes en van al de Profeten leerde Hij hen: 'Moest de Christus niet al deze dingen lijden en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?' Toen Jezus hen zo vanuit de Bijbel onderrichtte, ging het licht op in hun duistere hart. Het grote struikelblok, het kruis van Golgotha, werd weggenomen. Er viel licht over Golgotha. Zij verstonden dat de weg der zaligheid over Golgotha's kruis loopt. Zij begrepen dat Jezus om hun overtredingen was verwond, om hun ongerechtigheden was verbrijzeld en dat Hij door de straf voor hun zonden te dragen, vrede met God had verworven.

Zo wil de Heere ook nu nog schuldverslagen zondaren door Zijn Woord en Geest, door de prediking en het lezen van de Schrift, de weg der zaligheid leren. Wanneer de Schriften opengaan en de Geest ons verstand verlicht, brengt dat ons een kennis van Jezus en de weg van de zaligheid, die de historische kennis te boven gaat. Het is een kennis die het verwonde geweten geneest, Jezus onuitsprekelijk dierbaar maakt en God doet kennen als in Christus verzoend en bevredigd. Het brengt ons 'zaligmakende' kennis van Jezus en de weg der zaligheid.

BIJLAGE 2: Preek ds.J.B. Zippro, DE HEMELVAART VAN DE HEERE JEZUS.

En Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in den hemel.

Lukas 24:50 en 51.

1.Hoe Hij leidt: Hij leidde hen buiten tot aan Bethanie	- Profeet
2.Hoe Hij zegent: En Zijn handen opheffende,	- Priester
3.Hoe Hij afscheid van hen neemt: Als Hij hen zegende dat Hij van hen scheidde	- Koning

Op de Hemelvaartsdag denken we aan die glorierijke dag, de dag van overwinning. Van de troonsbestijging van onze Heere Jezus Christus, hoe Hij opgevaren is ten hemel. Daar zingt de kerk van: 'Gij voert ten hemel op vol eer, de kerker werd Uw buit, o Heer. Gij zaagt Uw strijd bekronen'. Het is dan ook een dag van overwinning, een dag van kroning, een dag waarop we Hem de heerlijkheid en de eer gunnen, waar de kerk van zingt: 'Hoe groot en schitterend is Zijn eer, door 't heil aan Hem bewezen, hoe is Zijn roem gerezen. Zo zijn de dagen Hem vermeerde, zo leeft de Vorst altoos, zo leeft Hij eindeloos (Psalm 21 berijmd). Dat zijn die Hemelvaartspsalmen. Ontroerend wat inhoud betreft en ook wat de melodie betreft. Daarin klinkt verwondering door, daarin klinkt de heerlijkheid van deze Hemelkoning. O, wie zal dat ooit onder woorden kunnen brengen, de heerlijkheid van Koning Jezus op deze hemelvaart van Hem Wiens voeten de Olijfberg loslieten en opvoer ten hemel.

Waarlijk, zichtbaar en plaatselijk, zo leerden we op de catechisatie. Waarlijk, want het is geen hersenschim geweest, niet een soort voortleven in de gedachten zoals sommigen vandaag in moderne kringen willen verwoorden. Als iemand overlijdt dan leeft zo iemand a.h.w. nog voort in onze gedachten en dat zou dan een hemelbespiegeling, een hemelvaartbespiegeling zijn. Nee, onze vaders hebben gezegd: waarlijk, echt gebeurd, geen hersenschim, geen voortleven in de hersens maar het is waarlijk geschied, zichtbaar voor de ogen van Zijn jongeren, dat Hij op de Olijfberg stond en het hemels Jeruzalem is ingegaan. Plaatselijk, geen verandering van toestand, zoals Luther zei, maar het is een verandering van locatie. Van de Olijfberg, van het aardse Jeruzalem naar het hemelse Jeruzalem. En nu mogen we daar vanmorgen bij stilstaan, bij dat Hemelvaartsevangelie.

Profeet. Deel 1.

A We zijn zo aards gericht, als het kruipend gedierte kruipen we wat rond over deze aarde of nog erger, we wroeten in deze aarde, we zoeken het hier beneden, maar zoek de dingen die boven zijn. Weten wij wat Hemelvaartsdag inhoudt? Wij die onder het evangelie leven, wij die gehoord hebben uit de geloofsbelijdenis, 'opgevaren ten hemel'. Hij Die uit de hemel nederdaalde om ons en onze zaligheid, zegt de geloofsbelijdenis van Nicea, Die de weg ging van lijden en sterven. Maar Die opgevaren is ten hemel en nu zit aan Vaders rechterhand, als die grote Hemelkoning, (Voorspreker zegt Zondag 18, wat een rijke zondag). De Heere Jezus verlaat het aardse Jeruzalem en Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië. De laatste keer dat Hij met Zijn discipelen het aardse Jeruzalem verlaat door de poorten van Jeruzalem aan de oostzijde, richting de Olijfberg gaat.

Deze gang heeft Hij vele malen met Zijn discipelen gemaakt. Ook in de nacht dat Hij verraden werd. Als zij de lofzang gezongen hadden gingen zij uit naar de Olijfberg.

Maar hoe anders nu dan die nacht van het verraad, nu, deze dag van de hemelvaart. Om naar het hemelse Jeruzalem te gaan, daar die hemelpoorten binnen te gaan waar Hij verwelkomt zal worden door al de hemelingen, de heilige engelen, de gezaligden. In gedachten zien we dat gebeuren. Heft uw hoofden op gij poorten en verheft u gij eeuwige deuren opdat de Koning der ere inga. Wie is de Koning der ere, sterk en geweldig in de strijd? Hij is die Middelaar Gods en der mensen. Hij is die Koning Die overwonnen heeft over al Zijn vijanden. Op de dag van de opstanding was dat ook reeds te zien maar nu in volle en heerlijke mate. In de dag van de opstanding heeft God de Vader Hem het loon uitgekeerd, maar nu mag Hij naar Huis. Nu mag Koning Jezus naar Huis, naar dat Vaderhuis met zijn vele woningen. Zo heeft de Heere Jezus het loon ontvangen op de opstandingsdag maar op de Hemelvaartsdag mag Hij terugkeren naar Huis.

Nee, dat is geen aftocht of slechts een terugtocht maar een Triomftocht. Want Gij voert ten hemel op vol eer, de kerker werd Uw buit, O Heer', ziet op overwinning op de vijand. Gij zaagt Uw strijd bekronen. Ja, daar is veel strijd aan voorafgegaan. Hij heeft de kroon der heerlijkheid behaald. Hier op deze aarde de doornenkroon van spot en smaad maar als Hij de hemel binnengaat ontvangt Hij een kroon van het fijnste goud, door de Vader op het hoofd gezet en we gunnen Hem dat, want o daar is een strijd, een hellevaart aan voorafgegaan. Hoe diep heeft Hij Zich willen vernederen in de staat van Zijn vernedering. En dat wil Hij aan Zijn discipelen nog een keer

betonen voor Hij ten hemel opvaart. Zo beschrijft Lukas het in hoofdstuk 24 over de hemelvaart en ook in Handelingen 1.

In Lukas 24 lijkt het alsof de hemelvaart samenvalt met de opstandingsdag, alsof er geen tijd zit tussen de opstanding en de hemelvaart. Maar zou Lukas zich vergist hebben? Nee, dat is geen vergissing hoor want diezelfde Lukas beschrijft het Hemelvaartsevangelie ook in Handelingen 1 en daar lezen we dat er een periode ligt tussen opstanding en hemelvaart van 40 dagen nadat Hij Zichzelf levende vertoond had. Ach de Heere had direkt ook kunnen opvaren op de opstandingsdag. Daar hoefde niets aan toegevoegd te worden. De Heere Jezus heeft er in die 40 dagen niets aan toe hoeven te voegen, er ontbrak niets aan, alles is volbracht.

Maar waarom is Hij nou nog 40 dagen op deze aarde geweest? Was dat dan nodig voor Hemzelf? Nee, voor de zaligheid op zich niet, niet om het te verwerven, maar vanwege het ongeloof van de discipelen. Om die banden van het ongeloof te breken. Want die eerste avond was Thomas er niet bij, hij was weggebleven uit de kerk, maar de volgende zondag was Thomas erbij. En Hij is ook verschenen aan de Emmausgangers. Hij zegt tegen hen: 'O, onverstandigen en tragen van hart om te geloven hetgeen gesproken is door de profeten'. Ook aan de ongelovige discipelen.

Daarom is Hij nog veertig dagen op de aarde gebleven om Zich levende te vertonen als een bewijs van Zijn opstanding. Niet voor Hemzelf maar voor Zijn discipelen vanwege hun ongeloof. En om hen ook nader te onderwijzen aangaande de dingen van het Koninkrijk van God, wat we ook lezen hier in Lukas 24, dat zij nog in Jeruzalem moeten blijven totdat zij zullen aangedaan zijn met kracht uit de hoogte: 'Blijft gij in Jeruzalem'. Zo heeft Hij in die 40 dagen nog onderwijs en bevelen gegeven: 'Gaaf dan heen, onderwijzend al de volken'. Zo heeft Hij hen willen onderwijzen en leren als die grote Profeet. Ook na Zijn opstanding gaat het profetisch onderwijs verder. Zo staat er dan hier: 'Hij leidde hen buiten tot aan Bethanië'. Hij is de grote Leidsman tot het laatste toe, tot die laatste dag van de hemelvaart leidt de Heere Zijn discipelen. Hij leidde hen, de discipelen. Profetische leiding.

B Tot het einde toe is Hij de Leidsman en het Leven van Zijn Kerk. Zo begint het geestelijk leven, dat Hij de Leidsman wordt in ons leven. Van nature waren het dwalende schapen daar in het Galilea der heidenen. Maar de Heere kwam ze te trekken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Hij leidde hen. Hij heeft hen vanaf het begin geleid, uitgeleid uit Jeruzalem. Uitgeleid ook uit de zonde, het diensthuis der zonde. Dat zijn de discipelen die hij hier leidt.

Hebben wij die leiding ook zo nodig? Wij allen zijn van God afgeweken, wij hebben leiding nodig. Als er toch geen leidsman is in ons leven dan leiden wij onszelf of laten ons door anderen leiden. Misleiden door de vorst der duisternis. In onze diepe val in Adam hebben we ons toevertrouwd aan de verkeerde leidsman, hebben ons oor te luisteren gelegd aan de vorst der duisternis die ons misleidt. Leidsman op de verkeerde weg, bij God vandaan. Als God een mens bekeerd word hij op de rechte weg, op de smalle weg geleid. Is dat bij ons al gebeurd? Wat hebben wij die leiding nodig want wij dwalen op deze aarde. Wij zijn als dwalende schapen, 'maar gij zijt nu bekeerd tot de Herder en Opziener uwer zielen'. Zijn wij al bekeerd tot die Herder en Opziener van onze zielen? Hij leidde hen. Dan krijgt Hij de leiding in ons leven en dan wordt het ons gebed: 'Heer ai maak mij Uwe wegen door Uw Woord en Geest bekend. Leer mij hoe die zijn gelegen en waarheen G' Uw treden wendt'. Psalm 25. Dan krijgen we die Herder der schapen nodig, die goede Herder, Die de Zijnen leidt door dit leven.

C Door het Kedronal En zo leidt Hij nu, die goede Herder, Zijn schapen buiten Jeruzalem, op de weg naar de Olijfberg. Een bekende weg die Hij zoveel malen met Zijn discipelen gegaan is. Dezelfde weg als de weg van het verraad, die herinneringen oproept voor de Herder maar ook voor de schapen want deze weg leidt door het Kedronal heen, richting Bethanië. Zo zien we dan de discipelen, zo zien we Hem de stadspoort van Jeruzalem uitgaan en zo door het Kedronal en dan opwaarts naar de Olijfberg.

Hij leidde hen. Nog eenmaal deze weg, een weg vol van herinneringen. Dan hebben de discipelen ook terug moeten denken aan die nacht van het verraad in de hof van Gethsémané. Toen Hij daar in die hof kroop als een worm en geen man, als die Man van smarten, en geworsteld heeft: 'Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan'. Want waar Hij die drinkbeker van het bitter lijden heeft aanvaard, waar Zijn ziel bitterlijk bedroefd werd - 'Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe' - waar Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloed van angst en benauwdheid wat de menselijke natuur betreft.

U zegt misschien: Hij was God, dus dat heeft Hem geen moeite gekost, geen enkele moeite want Hij was God uit God en licht uit licht. Laten we ons niet vergissen, Hij was 100 procent mens, in Zijn menselijke natuur heeft Hij al die smarten moeten doorstaan, al die smarten en al dat lijden heeft Hij willen volbrengen om zo die zaligheid op te brengen. Een weg die besprengd is met bloed. Die herinnert aan dat bitter lijden, aan die staat van de vernedering. Hoe Jezus gevangen genomen werd, hoe Hij zich overgaf: 'Indien gij Mij zoekt zo laat dezen heengaan'. Waar Hij de vrijheid opeiste

voor Zijn discipelen, waar Hij die weg gegaan is van diepe vernedering, van overgave, van lijden en waar Zijn discipelen sliepen. Nee, geliefden, als de Heere Jezus het van Zijn discipelen had moeten hebben was het voor eeuwig verloren geweest. En daar worden de discipelen aan herinnerd als zij de laatste keer door dit dal heengaan. Dan zien ze dus al die plaatsen waar hun lieve Meester het werk volbracht, die weg van gehoorzaamheid, die weg van bitter lijden. Maar het is een weg van lijden tot heerlijkheid. Door de diepte van het Kedrondal, ja, door de diepte van vernedering en gehoorzaamheid tot heerlijkheid. Tot die eeuwige glorie, tot dat nieuwe Jeruzalem. Dat was de weg die Hij wilde gaan.

Aan de hemelvaart ging een hellevaart vooraf. Dat moeten we nooit vergeten op de Hemelvaartsdag. Als we over hemelvaart spreken en allerlei heerlijke dingen erover zeggen, maar nooit vergeten dat die weg van diepe vernedering eraan voorafging. Die weg van verwerping, die hellevaart, dat Christus, de Zaligmaker dat heeft willen doen. Dat Hij Zijn dierbaar bloed heeft willen storten, die dure prijs heeft willen betalen, daar in die nood geweest is, gekneld in banden van de dood, daar de angst der hel Hem alle troost deed missen. Daar worden de discipelen nu aan herinnerd.

Hij leidt hen tot aan Bethanië. Hij leidt hen a.h.w. terug, als zij sliepen in die hof en zij lieten hun lieve Meester alleen. 'Kunt ge dan niet een uur met Mij waken?' O, geliefden, daar worden ze aan herinnerd als ze daar door dat Kedrondal gaan. We hebben Hem verlaten, we zijn allen gevluht. Het is een weg van schuld en zonde. Een weg die hen bepaald bij hun schuld, hun zonde, hun afdwalen, hun ontrouw. Ze zijn hun lieve Meester ontrouw geweest. Wat is dat nodig, gemeente, elke keer weer, bij aanvang en in de voortgang van het geestelijk leven bij onze schuld bepaald te worden. Dat doet de Heere hier als Profeet. Hij leidt hen tot aan Bethanië, Hij leidt hen op deze weg, Hij leidt hen langs al die plaatsen waar zij het hebben laten liggen, waar hun ontrouw bleek.

Ondanks de grote woorden van Simon Petrus: 'ik zal mijn leven voor U zetten, ik zal met U de gevangenis ingaan. Al werden ze ook allen aan U geërgerd, ik zal geenszins geërgerd worden'. Grote woorden. En daar loopt Simon Petrus. Dan wordt hij eraan herinnerd dat hij die woorden niet kon waarmaken, dat het alleen de trouw is van de Goede Herder, de goedheid en de genade.

O geliefden, als we daarbij bepaald worden, dan wordt deze weg een weg van verwondering. Hij leidde hen tot aan Bethanië. Een weg van verwondering. Waar een verwonderde zondaar zegt: 'Heere, dat U dit alles hebt willen doen, zo'n zware weg wilde gaan, en dat wij U niet daarbij geholpen hebben, geen enkele bijdrage geleverd hebben'. Waar wij

trouweloos waren, onze schuld en onze ontrouw tegenover Zijn goedheid en Zijn trouw. Is het al eens een wonder in uw leven geworden? Nog nooit? Dat is niet best, maar dan zou het nog kunnen op de Hemelvaartsdag. Dat het nog eens een wonder mag worden wat die Zaligmaker heeft willen doen. Om die weg te gaan. Hij leidde hen tot aan Bethanië. Ja, dat plaatsje Bethanië, waar Hij zovele malen met Zijn discipelen geweest is. De Heere Jezus had een huis in Kapernaüm, zegt een verklaarder, dat was a.h.w. Zijn thuis. Maar in Judea had Hij ook een thuis. Het was Zijn Judese woning. Een wonder als je een woning mag hebben. De Heere Jezus niet. Hij woonde in Kapernaüm maar daar in Judea had Hij ook een onderkomen, een toevlucht, waar Hij meerdere malen geweest is. In Bethanië, waar Hij welkom was en waar Hij door liefde omringd werd.

Wat is dat ook een wonder in je leven in deze wereld vol haat en vijandschap, als we voelen dat we met liefde omringd worden. En dat voelde Christus hier. Dit is dan de laatste keer dat Hij richting Bethanië gaat waar Hij zovele malen geweest is. Zijn Judese woning. Maar nee, die aardse woning zal Hij nu niet meer binnengaan want hij gaat naar de hemelwoning bij Zijn Vader die Hij indertijd verliet wat de menselijke natuur betreft. Vleesgeworden is deze uit de maagd Maria. Nu gaat Hij richting Zijn hemelwoning. Hij leidde hen tot aan Bethanië. En dan komt Hij op de Olijfberg. Dan is het ogenblik daar dat Hij afscheid zal gaan nemen en hoe doet Hij dat? Dan lezen we: 'En Zijn handen opheffend zegende Hij hen'. Hij zegent hen, een afscheidszegen.

Priester. Deel 2.

Van Jacob lezen we, als hij gaat sterven, dat hij dan al zijn zonen bij hem roept en elk van zijn zonen zegent hij. En zo is Hij a.h.w. de meerdere van Jacob die Zijn kinderen, Zijn discipelen, zegent. En dan niet met tijdelijke zegeningen maar met eeuwige zegeningen. En dan niet zoals Jacob een zegen toewenst, maar de meerdere Jacob is hier. Hij wenst niet alleen maar deze zegen toe, maar Hij schenkt ook deze zegen. Hij is ook machtig deze zegen te schenken, Hij is de meerdere Aäron, Hij is de grote Hogepriester hier, Die Zijn handen opheft om hen te zegenen zoals de hogepriester in het Oude Testament, als hij zijn arbeid volbracht had in de tempel dan legde hij de zegen op, de aaronitische zegen, die ook aan het eind van de avonddienst in onze gemeenten wordt uitgesproken, aan het eind van de tweede dienst: 'De Heere zegene u en Hij behoede u, de Heere doe Zijn aanschijn over u lichten en Hij zij u genadig, de Heere verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede'.

En zo verlaat Jezus als die meerdere Aäron, die grote Hogepriester, Zijn discipelen. Zegenend neemt Hij afscheid. We zien hier de gestalte van de priester, de gestalte van de grote Hogepriester, Die Zijn volk zegen. Een zegen die zij niet verdiend hadden, want wat was het rechtvaardig geweest als de Heere gezegd had: 'en nu ga Ik naar de hemel maar Ik kan u helaas niet zegenen vanwege uw vele zonden en afdwalingen, want we zijn zojuist door het Kedrondal gekomen en u bent eraan herinnerd hoe trouweloos u was, en daarom geen zegen'. Maar geliefden, het is Zijn werk en het is een volmaakt werk. Hij heeft die zegen voor de Zijnen verworven. Die zegen staat tegenover onze vloek. Wij hebben die vloek op deze aarde gebracht. Het aardrijk is om uwentwege vervloekt. Maar Christus heeft die zegen verworven voor de Zijnen. Het werk van de Hogepriester is volmaakt.

En wat was het werk van de hogepriester? Offeren, bidden en zegenen. En dat zien we hier nu alles in die ene grote Hogepriester. Christus Die zichzelf voor de Zijnen geofferd heeft. En Die niet met het bloed van stieren en bokken het heiligdom inging maar met Zijn eigen bloed, met Zijn eigen Offer. Hij is dat grote Offerlam die Zichzelf heeft opgeofferd, Zijn eigen bloed gestort, Zichzelf overgegeven heeft. En dat uit eeuwige liefde. O, wat een liefdevolle Hogepriester heeft de Kerk, die Meerdere van Aäron.

Hebt u Hem ook al lief gekregen? Op Hem mogen we zien, op die zegenende handen, want kijk eens goed naar die zegenende handen, kijk eens goed! Wat zien we in die zegenende handen van deze Hemelkoning? We zien daar de tekenen, we zien daar de littekenen van het vloekhout, van de spijkers, van het kruis. Zijn doorboorde handen. Zijn doorboorde handen, wat Hij gedaan heeft, hoe Hij die dure prijs betaald heeft, hoe Hij gehangen heeft aan het vloekhout van het kruis. Hij, Die eerst een vloek heeft willen worden aan dat vloekhout, en dat voor vervloekte zondaren en zondaressen. En Hij die een vloek heeft willen worden gaat nu Zijn kerk zegenen en gaat Zijn discipelen zegenen. O geliefden, als we eens op die doorboorde handen van de Middelaar mogen zien op deze dag, dan moet het ons hart verbrijzelen, dan moet het ons hart verbreken, doen smelten, wat die Zaligmaker heeft willen doen. O, als Gods kinderen daar eens op mogen zien, dan moet dat het hart vervullen met heilbespiegelingen om het mooiste lied van deze Koning te zingen. Van deze grote Hogepriester, Die Zich overgaf, Die Zich aan dat vloekhout overgaf, een vloek geworden voor mij. Heere, dat hebt U willen doen voor mij. Om die prijs te betalen heeft U voor mij een vloek willen worden, voor mij, een vloekwaardige zondaar of zondares.

In het begin van de bekering, als de liefde Gods in het hart wordt uitgestort, is er een begeerte om voor de Heere te leven. Dan komt er een verlangen, dan is er liefde tot God, tot Zijn dienst, Zijn heilige wet. Maar geliefden, in de

nadere ontdekking komen ze er wel achter dat ze nog zulke onverbeterlijke schepselen zijn, trouweloos in zichzelf, wat komt ervan terecht. Petrus heeft ook zulke grote woorden gesproken. Maar wat moet Simon Petrus leren: 'Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid'. We zijn vloekwaardig geliefden, mensen die de vloek verdiend hebben. Een Simon die Hem verloochend had, een Thomas die weggebleven was, we hebben de vloek verdiend.

Maar nu gaat deze Zaligmaker betonen dat het alleen Zijn werk is. Nu gaat Hij Zijn handen tonen, die doorboorde handen. Daarin ligt de Kerk nu eeuwig vast. En zo wil Hij nu Zijn Kerk zegenen met die eeuwige zegeningen van dat heilverbond. Want de hogepriester op deze aarde kon slechts dingen toewensen maar deze grote Hogepriester, Die wil het ook schenken en dat aan een vloekwaardige, een mens die de dood verdiend heeft. Ja Hij wil het nog schenken, Hij wil Zijn genade, Zijn hemelvaartsgenade schenken. Als er zondaren en zondaressen vanmorgen zijn die zeggen: "Heere hoe moet het, mijn schuld, mijn zonde". Maar deze Hemelkoning heeft die hemelvaartsgenade verworven.

Als er zondaren en zondaressen zijn die zeggen vanmorgen: o, in de heiligmaking komen we nog zoveel te kort, zo onheilig, zo goddeloos. Maar deze Hemelkoning heeft ook de genade van vernieuwing verworven voor de Zijnen. Als er zijn die zeggen: die strijd en aanvechting. Maar deze Hemelkoning heeft ook deze zegening van verzegeling en verzekering verworven. Hij zegt: Ik ben uw heil alleen. O, die doorboorde handen te mogen zien, Zijn zegenende handen. Op die grote Hogepriester te mogen zien. Hij wil niet alleen een Leidsman zijn die bekeert, die leidt op de weg, die profetisch onderwijs geeft, maar Hij wil ook Priester zijn. Hij toont Zijn doorboorde middelaarshanden. Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood moet sterven.

Dat is nou dat dierbare hemelvaartsevangelie: u is heden *opgenomen* de Zaligmaker. Toen Hij geboren werd, in de kribbe lag, kwam er een engel tot de herders, toen klonk het Kerstevangelie: u is heden *geboren* de Zaligmaker. Maar nu vaart Hij op ten hemel en mag het gepreekt, het hemelvaartsevangelie vanmorgen: u is heden opgenomen de Zaligmaker, Welke is Christus, de Heere. O zondaar, zondares Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven. Thomas zei: wij weten de weg niet Heere, hoe kunnen wij de weg weten? Misschien zitten er ook zulke Thomassen vanmorgen in de kerk, die voor God niet kunnen bestaan. Maar buiten Christus is God een verterend vuur en een eeuwige gloed bij Wie niemand wonen kan. Hemelvaart? Onmogelijk! Hoe kleeft mijn ziel aan het stof. Ik zit zo vast aan de aarde. Hoe moet het nu ooit hemelvaart worden in mijn leven? Misschien hebben we wel getracht om zelf a.h.w. een hemelvaart te maken. Ja, dan

kunnen Gods kinderen zo bezig zijn om a.h.w. zelf een ladder te maken. Een hemelladder om met werken en inspanningen, met bevindingen, gestalten, en gebeden te proberen zo de hemel te kunnen bereiken.

Maar geliefden, nee, dat zal nooit meer kunnen, van de aarde naar de hemel. In ons verbondshoofd Adam hebben we die weg afgesloten. Die weg is toegesloten, dat kan niet meer. Die weg is onbegaanbaar, een doodlopende weg. Maar de weg is vanuit de hemel geopend in Hem, deze Hemelkoning. En dat is nu het hemelvaartsevangelie: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven en niemand, hoort u het, niemand komt tot de Vader dan alleen door Mij. Door deze Zaligmaker, o zondaar, probeer toch niet buiten Hem om de hemel te beklimmen. De ladder van uw bevinding, laat die maar vallen, die ladder, want dat zal niet gaan lukken. Maar alleen door deze Christus, door deze Zaligmaker, door deze grote Hogepriester, Die door de hemelen is doorgegaan (Hebr. 4:14), om daar een plaats te bereiden in dat Vaderhuis met zijn vele woningen, Ik ga heen om u plaats te bereiden.

Koning. Deel 3.

De hemelvaart van de Heere Jezus, hoe Hij leidt.

We zagen Hem als Herder van Zijn schapen, we zagen Hem als de grote Leidsman, we zagen Hem als de Profeet die nog eenmaal die weg door het Kedrondal gaat, we zagen Hem lopen als de grote Hogepriester die Zijn volk zegent.

Maar we zien tenslotte ook hoe Hij afscheid neemt op koninklijke wijze, dat Hij Zijn profetisch ambt voortzet: En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde. Dat afscheid dat Hij hier neemt is niet als een Man van smarten maar als die grote Hemelkoning, op koninklijke wijze. Sions Vorst, geducht in macht, want Hij krijgt een plaats aan de rechterhand van Zijn Vader tot Hij al Zijn vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Zijner voeten. Maar terwijl Hij heengaat blijft Hij Hogepriester. We lezen dat Hij Zijn handen uitbreidt. Zegenend. Maar we lezen niet dat Hij deze handen terugtrekt. Als Hij hen zegende dat Hij van hen scheidde. Dus dat is geen eenmalige zegen geweest zoals van de hogepriester in de tempel. Als hij het 'amen' had uitgesproken dan zakten zijn handen weer naar beneden. Maar we lezen: dit is de eeuwige Hogepriester en Hij breidt Zijn handen uit, zegenend, totdat Zijn discipelen Hem niet meer zien.

Een wolk, lezen we in Handelingen 1, nam Hem weg van hun ogen, al zegenend. Zegenend verlaat Hij Zijn discipelen, zegenend verlaat Hij Zijn Kerk. Ook al verdwijnt Hij dan uit het gezicht, Hij ziet hen en Hij zal hen blijvend zegenen, al kunnen ze Hem dan met lichamelijke ogen niet meer zien. Niet meer op Zijn doorboorde handen zien. Maar met geestelijke ogen

staren ze Hem na. Milde handen, vriendelijke ogen, die zijn bij U van eeuwigheid.

O geliefden, hebben we Hem ook nodig, deze Hemelkoning? Het is Hemelvaartsdag. Hebt u Hem nodig als Profeet, als Priester voor uw zonden en schuld, hebt u nodig deze Koning in eeuwigheid, Die Zijn handen niet ingetrokken heeft maar Die voortdurend Zijn Kerk opdraagt bij de Vader? Hij is die grote Voorspreker. Zondag 18: Wat nut u de hemelvaart van Christus? Wat is het nut daar in werkelijkheid van? Wat is het nut dat Hij onze Voorspreker is? We hebben een Voorspreker bij de Vader, welk een rijke gedachte. Hebt u Hem ook al nodig gekregen als die grote Hemeladvocaat Die daar voor Zijn discipelen en voor Zijn Kerk bidt en pleit en nog meer kan deze Hemeladvocaat. Een aardse advocaat kan wat van de straf verminderen misschien, maar deze Hemelvaartskoning, Hemeladvocaat, Die geeft een volledige vrijspraak, Die pleit bij Zijn Vader voor een volledige kwijtschelding van schuld en straf.

Hebt u Hem ook nodig, deze grote Hemeladvocaat? Ja, wanneer kan ik Hem spreken? Geliefden, dag en nacht is Zijn praktijk open. U kunt altijd bij Hem terecht al is het midden in de nacht. Als u word aangevochten door schuld of zonden, of de vijand die op de been is, want hij is dag en nacht de verklager van de broederen. Maar Christus is die grote Hemeladvocaat die Zijn praktijk dag en nacht open heeft, Die ter beschikking is.

Hebt u Hem nodig gekregen als Profeet, Priester en Koning? Of zitten we nog zo vast aan de aarde? Ook op de Hemelvaartsdag kunnen we zo aards gericht zijn. Maar dat ons hart eens vervuld mag zijn met heilbespiegelingen om die Koning te bezingen, te benodigen. Hebt u Hem nodig gekregen? O, bid tot Hem, ga tot Hem, smeeek om Zijn genade, want we zijn uit de aarde aards maar we zullen ook tot de aarde wederkeren. We zijn vergankelijke mensen dus we moeten voor God verschijnen. Ons leven gaat voorbij, o zondaar, zul je bedenken: buiten Hem is geen leven maar een eeuwig zielsverderf.

Maar die Kerk is gelukkig want die Kerk heeft toekomst. Dat is de hemelvaartstroost en dat is de hemelvaartstoekomst. Want nu zegt diezelfde Zondag 18: daar het Hoofd nu boven is zal het lichaam volgen. Wat een rijke toekomst, wat een waarborg, wat ligt dat zeker. Dat is wat Christus ook verzekert aan Zijn Kerk: 'Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.' Zo wil Hij Zijn Kerk verzekeren, vast verzekeren van die rijke toekomst. Maar het Hoofd is boven, dan zal ook het lichaam volgen, dat zal niet achterblijven. Het Hoofd zal van het lichaam niet gescheiden worden. Eerst naar de ziel en dan straks ook naar het lichaam.

Wat nut ons de hemelvaart van Christus? Die grote Hemeladvocaat, Die grote Voorspreker, dat Hij met Zijn menselijke natuur in de hemel is als een pand dat ook het lichaam van Gods kinderen eenmaal zal volgen. En Hij zendt Zijn Geest tot een tegenpand als een verzekering hier in het hart dat de scheiding niet voor eeuwig zal zijn. Dat ze door Gods Geest aan elkaar verbonden zijn zo lang als ze niet met het lichaam bij Christus zullen zijn. Zo geeft Hij Zijn Geest als een tegenpand waardoor wij zoeken de dingen die boven zijn en niet die op de aarde zijn. Hebt u die Geest ook zo nodig? O, die Kerk ligt in goede handen. Wat dat betreft is er geen zaak in deze wereld die er zo goed voorstaat als de zaak van Gods Kerk. Alles van hierbeneden is onzeker, ook ons leven, maar één ding is zeker: Hij leidt Zijn Kerk. Hij staat ervoor in. Hij is die grote Hogepriester Die Zijn Kerk op het hart draagt. De hogepriester in het Oude Testament had 12 edelstenen op zijn borstlap. Die borstlap was een kleurrijk onderdeel van de kleding van de hogepriester. Twaalf edelstenen, duidend op de 12 stammen van Israël. Zo droeg a.h.w. de hogepriester de 12 stammen op zijn hart. Zo draagt die grote Hogepriester nu ook de Kerk, Zijn Kerk, Zijn Gemeente op het hart. Hij weet wat de Kerk nodig heeft in zorg, in moeite, in aanvechting, in strijd, in overtuiging van schuld en zonde. Maar Hij draagt die Kerk mee op Zijn hart. Hij weet wat die Kerk nodig heeft. Hij kent al hun omstandigheden. Hij weet wat u behoeft, al is het misschien moeilijk in uw leven. Al ligt alles overhoop, maar Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten. Hij staat er voor in, Hij zegt: Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding der wereld. Nee, niet naar Zijn menselijke natuur. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op de aarde. Maar naar Zijn Godheid, genade, Majesteit en Geest wijkt Hij nimmermeer van Zijn Kerk.

Is dat niet een rijke troost voor de Kerk des Heeren? Ze moeten de wereld nog door, de strijd, de woestijn van dit leven door, maar Hij zegt: Ik ben met ulieden al de dagen. En Hij blijft getrouw, Hij is die overste Leidsman van hun zaligheid. Hij gaat voor, en de Kerk, die zal eenmaal mogen volgen. Ja Hij heeft de Kerk al meegenomen. Hij heeft in Christus de Kerk a.h.w. al aan de rechterhand des Vaders. Dit ligt helemaal vast tot Hij het ook zal vervuld hebben in uw leven.

Hij leidt tot aan Bethanië. Hij leidt door dit leven heen. Is er dan nog verwachting voor de toekomst? Is er nog verwachting, is er nog hoop voor mijn kinderen? O, dan heeft de Hemelvaartsdag ook een belofte voor de kinderen. En dan niet voor de beste kinderen, nee, dan zijn dat kinderen die juist tegendraads zijn, die ongehoorzaam zijn, die wederhorig zijn. En dan zegt Psalm 68: Gij hebt gaven genomen. Die grote Hemelkoning, Die heeft gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, óók de wederhorigen.

En nu zijn we allen wederhorig geworden in het paradijs. Allen van God afgekeerd. Maar als u dat ook in het leven ziet van uw kinderen, die wederhorige kinderen, dan is er nog hoop op de Hemelvaartsdag, nog hoop voor het nageslacht, als u nageslacht mag hebben. Als je kinderen, en misschien ook kleinkinderen ontvangen hebt is dat ook een wonder. Maar ja, gelijk ben je wel eens bezorgd, o, hoe zal het nu moeten, ik kan ze niet vasthouden. Hoe moet het, Heere! Ja, ook de wederhorigen, dat zij altijd bij U zouden wonen. Want Hij is het die verloren zonen en verloren dochters terugbrengt. Hebt u Hem ook nodig voor uzelf, voor de gemeente, voor uw kinderen, voor het nageslacht? Hij gaat door, Hij gaat door met Zijn kerkvergaderend werk, deze Hemelkoning. En de Kerk wacht een eeuwige zaligheid en niets, níets zal hen kunnen scheiden van die liefde van Christus. En mij hiertoe door U bereid, opnemen in Uw heerlijkheid. Amen.

Bijlage 3: Th. Watson. HET PROFETISCH AMBT VAN CHRISTUS

'De HEERE, uw God, zal u een Profeet verwekken' (Deuteronomium 18:15).

Jezus Christus is de grote Profeet van Zijn Kerk. Hij is de beste leraar. Hij maakt dat alle ander onderwijs vrucht draagt. 'Toen opende Hij hun verstand'(Lukas 24:45). Hij opende niet alleen de Schriften, maar Hij opende hun verstand. Hij onderwijst met vrucht. 'Ik ben de HEERE, uw God, Die u leert wat nut is' (Jesaja 48:17).

Hoe onderwijst Christus?

Uitwendig door Zijn Woord. 'Uw Woord is een lamp voor mijn voet'(Psalm 119:105). Degenen die beweren dat zij licht hebben boven het Woord of openbaringen buiten het Woord of zelfs in strijd met het Woord, hebben nooit hun onderwijs van Christus ontvangen (Jesaja 8:20).

Christus leert de heilige verborgenheden inwendig door Zijn Geest (Johannes 16:13). De wereld weet daar niet van. 'De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn (...) en hij kan ze niet verstaan'(1 Kor. 2:14). Die weet niet wat het is om 'veranderd te worden door de vernieuwing des gemoeds' (Romeinen 12:2), of wat de inwendige werkingen van de Geest betekenen. Hij moge meer inzicht hebben in de dingen der wereld dan een gelovige, maar hij kent niet de diepten Gods. Wie door Christus onderwezen wordt, ziet de staatsgeheimen, de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen.

Wat zijn de lessen die Christus leert?

Hij leert ons in ons eigen hart kijken. Neem de meest gevatte geest, men kent niet de verborgenheden van het eigen hart, men kan niet geloven dat er zoveel kwaad in huist. 'Het hart is een grote diepte die niet gemakkelijk gepeild kan worden'(Augustinus).

Maar als Christus leert, neemt Hij het deksel van onwetendheid weg en laat het licht in iemands eigen hart vallen. En nu hij de zwermen ijdele gedachten ziet, is hij beschaamd als hij merkt hoe de zonde zich met zijn plichten mengt. Hij gaat dan, evenals Augustinus, bidden of God hem van zichzelf wil verlossen.

De tweede les die Christus leert, is de ijdelheid van het schepsel. De natuurlijke mens denkt zijn geluk hier beneden op te bouwen en aanbidt de afgod van goud. Maar wie door Christus is gezalfd met Zijn ogenzalf, heeft de geest des onderscheids ontvangen: hij ziet het schepsel in nachtgewaad, ziet dat het ledig is en hem niet kan bevredigen en nooit op één lijn te stellen is met een wedergeboren ziel.

De derde les is de uitnemendheid van onzienlijke dingen. Christus geeft de ziel een gezicht van de heerlijkheid, een uitzicht op de eeuwigheid. 'Dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet'(2 Kor. 4:18). Mozes zag de Onzienlijke (Hebr. 11:27). De aartsvaders zagen uit naar een beter, dat is naar een hemels vaderland, waar engelenvermaak is en stromen van genot, en de volgroeide bloem van eeuwige blijdschap (Hebr. 11:16).

Waarin verschilt het onderwijs van Christus van ander onderwijs?

Christus onderwijst het hart. Ander onderwijs moge tot het oor komen, Christus' onderwijs komt tot het hart. 'Welker hart de Heere heeft geopend'(Hand. 16:14). Al wat degenen die het Woord verbreiden kunnen doen, is kennis aanbrengen, maar Christus werkt genade; zij kunnen wat licht over de Waarheid laten schijnen, maar Christus schenkt de liefde tot de Waarheid; zij kunnen alleen leren wát men moet geloven, Christus leert hóe men moet geloven.

Christus geeft ons de smaak van het Woord. Predikanten kunnen het voedsel van het Woord voor u neerzetten en het voor u in stukken delen, maar Christus kan er alleen voor zorgen dat ge het eet en er de smaak van heb. 'Indien gij anders gesmaakt hebt, dat de Heere goedertieren is'(1 Petrus 2:3). 'Smaakt en ziet, dat de HEERE goed is'(Psalm 34:9). De Waarheid te horen preken is één zaak, maar het is nog wat anders de Waarheid te smaken; het is één zaak een belofte te lezen, maar het is wat anders die belofte te proeven. David had smaak van het Woord: 'Gij hebt mij geleerd. Hoe zoet zijn Uw redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honig mijn mond!'(Psalm 119:102,103). Christus maakt dat het Woord ons goed smaakt.

Als Christus leert, doet Hij ons ook gehoorzamen. Anderen mogen het ons voorhouden, maar zij kunnen ons niet gebieden te gehoorzamen; men leert de mensen ootmoedig te zijn, maar zij blijven hoogmoedig. De mensen komen als het ware met een harnas aan zodat het zwaard van het Woord er niet door kan dringen; maar als Christus gaat leren, neemt Hij dit obstakel weg. Hij kondigt niet alleen het oordeel aan, maar Hij buigt de wil. Hij komt niet alleen met het licht van het Woord, maar ook met de roede Zijner sterkte en Hij maakt dat de weerstrevige zondaar zich aan Hem overgeeft. Zijn genade is niet te weerstaan.

Christus onderwijst met gemak. Anderen leren met veel moeite. Het moet gaan met 'gebod op gebod, regel op regel'(Jesaja 28:10). Sommigen kunnen heel hun leven bezig zijn met onderwijzen en het Woord maakt geen indruk. Dan klagen zij: 'Ik heb tevergeefs gearbeid'(Jes. 49:4), ik heb op rotsen

geploegd. Maar Christus, de grote Profeet onderwijst met gemak. Met de minste aanraking van Zijn Geest kan Hij tot bekering brengen. Hij kan zeggen: 'Daar zij licht' en met één woord kan Hij genade meedelen.

Als Christus onderwijst, maakt Hij mensen gewillig om te leren. Christus maakt van de Zijnen 'een gewillig volk' (Psalm 110:3). Die stellen Zijn kennis op hoge prijs. Degenen die Christus onderwijst, zeggen: 'Komt, laat ons opgaan tot de berg des HEEREN, (...) opdat Hij ons lere van Zijn wegen en dat wij wandelen in Zijn paden'(Jesaja 2:3).

Als Christus onderwijst, verlicht Hij niet alleen, maar maakt ook levend. Hij leert zódanig, dat Hij leven wekt. 'Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben' (Johannes 8:12). Van nature zijn wij dood, en daarom ongeschikt om onderwezen te worden. Wie houdt er nu een toespraak tot de doden? Maar Christus leert degenen die dood zijn: Hij geeft hun het licht des levens. Als Hij tot de dode ziel spreekt: 'Kom tevoorschijn uit het graf van ongeloof', dan hoort de dode Christus' stem en komt tevoorschijn. Dat is het licht des levens. Waar Christus komt met Zijn licht, daar gaat de warmte van het geestelijk leven ermee vergezeld.

Wat moeten we doen opdat Christus onze Leraar worde?

Leer toch de noodzakelijkheid van Christus' onderwijs kennen. Ge kunt uw weg niet vinden zonder deze Morgenster.

Zie toch de noodzakelijkheid van Christus' zalving en onderwijs in Openbaring 3:18. Ga tot Christus om onderwijs. 'Leid mij in Uw waarheid en leer mij'. (Psalm 25:5). Of zoals één van de discipelen vroeg: 'Heere, leer ons bidden'.

Let er toch op hoe gewillig Jezus Christus is om te onderwijzen, opdat we bemoedigd mogen worden om tot deze grote Profeet te gaan. Waarom anders heeft Hij gepredikt dan om in de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen te onderwijzen? 'En Jezus omging geheel Galilea, lerende in hun synagogen en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekte en alle kwaal onder het volk' (Mat. 4:23). Waarom aanvaardde Hij het profetisch ambt? Waarom was Christus zo toornig op hen die de sleutel der kennis hadden weggenomen? (Lukas 11:52). Waarom anders was Christus gezalfd met de Geest, zonder mate, dan om ons met kennis te bedelen? O, laten we toch tot Christus gaan om onderwezen te worden. Er is niemand in het Evangelie die tot Christus kwam om ziende te worden, of Hij gaf hem ook het gezicht van zijn ogen weer terug. Christus is zeker nog gewilliger een blinde ziel te genezen dan Hij ooit geweest is om dat bij een lichamelijk blinde te doen.

Niemand is zo onwetend of Christus kan hem onderwijzen. Niet iedereen heeft de capaciteiten om een geleerde te worden, maar er is niemand zo dom, of Christus kan een goede leerling van hem maken. Zelfs degenen die onwetend zijn en maar weinig gaven hebben, kan Christus op zo'n wijze leren dat zij meer weten dan de grootste wijzen en verstandigen in de wereld. Vandaar dat Augustinus zegt: 'De ongeleerden staan op en nemen de hemel in bezit'; zij kennen de waarheid van Christus ter zaligheid beter dan de rabbi's die door iedereen bewonderd worden. Hoe onwetender de leerling aanvankelijk is, hoe meer de bekwaamheid van de onderwijzer wordt gezien. Vandaar dat Christus verblijd is de onwetenden te leren om daardoor Zelf de eer te ontvangen. 'Alsdan zullen der blinden ogen opengedaan worden en der doven oren zullen geopend worden'(Jesaja 35:5). Degenen die door onwetendheid blind zijn, zullen de verborgenheden van het Evangelie zien en de oren der doven zullen opengemaakt worden.

Neem de middelen der genade waar die Christus heeft ingesteld. Hoewel Christus leert door Zijn Geest, onderwijst Hij toch door het gebruik van de middelen. Waak aan de poorten der wijsheid! Predikers zijn leraars die onder Christus staan. 'Herders en leraars'(Efeze 4:11). Van Christus staat er dat Hij nu uit de hemel spreekt door Zijn dienaren. Het gepredikte woord is Christus' stem in de mond van de dienaar.

Als ge onderwijs van Christus wenst te hebben, wandel dan overeenkomstig de kennis die ge al verkregen hebt. Gebruik uw geringe kennis goed en Christus zal u nog meer onderwijs geven.

Als ge zaligmakend onderwijs van Christus ontvangen hebt, wees daarvoor dankbaar. Het is een eer voor u als ge God tot uw Onderwijzer hebt; dat Hij juist u onderwijst en niet anderen moet een zaak van verwondering en geluk zijn. O, hoeveel mensen die kennis hebben, zijn toch onwetend! Zij worden niet van God geleerd. Zij hebben wel het Woord van Christus om hen te verlichten, maar niet Zijn Geest om hen te heiligen. Maar wat een voorrecht als gij zowel inwendig als uitwendig onderwezen zijt, dat Christus u met de hemelse zalving van Zijn Geest heeft gezalfd, zodat ge net als die persoon in Johannes 9:25 kunt zeggen: 'één ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie'. O, wat moest ge Christus dankbaar zijn Die u de verborgenheden uit de schoot Zijns Vaders heeft geopenbaard.

EXTRA BIJLAGE: J.C. Philpot, Enkele delen overgenomen uit het boek: Het Woord is vlees geworden.

DE MENSHEID VAN DE VERLOSSER

Het eerste wat wij in gedachten moeten houden is dat het een wezenlijke en substantiële natuur was, bestaande uit een echt menselijk lichaam en een echte menselijke ziel. Beide werden ze op een en hetzelfde ogenblik in de schoot van de maagd Maria aangenomen. Het was noodzakelijk dat Hij dezelfde natuur die had gezondigd aan zou nemen of er had geen verlossing of verzoening kunnen zijn van die natuur, of van hen die deze natuur droegen. Zo betoogt de apostel: 'Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan'(Hebr. 2:16).

Zo heeft de Zoon van God 'de gestaltenis eens dienstknecht's aangenomen(...), en is de mensen gelijk geworden'(Fil.2:7). Deze en meer Schriftgetuigenissen tonen overvloedig aan dat de Zoon van God een wezenlijke menselijke natuur aangenomen heeft, maar geen gevallen, bevleete, sterfelijke natuur. Hij is 'vlees geworden', dus waarlijk vlees; 'in gelijkheid des zondigen vleses', derhalve niet in de werkelijkheid van het zondige vlees. Hij nam het vlees aan uit de maagd, anders had Hij niet het beloofde 'Zaad der vrouw' kunnen zijn Dat de kop van de slang zou vermorzelen (Gen.3:15).

Hij heeft deze natuur niet aangenomen als een mantel om hem weer af te leggen nadat het werk der verlossing gedaan was, maar in een onlosmakelijke vereniging met Zijn Goddelijke Persoon. Zijn dood aan het kruis heeft deze vereniging ook niet ontbonden. Want hoewel Zijn lichaam en ziel gescheiden werden en Zijn onsterfelijk, onverderfelijk lichaam in het graf lag was Zijn ziel in het paradijs, in onverbreekelijke eenheid met Zijn godheid.

Onder de ketterijen en dwalingen die de vroege kerk gekweld hebben was de nestoriaanse ketterij. Die stelde dat Christus' menselijke natuur een Persoon was en maakte dus de Heere tot twee personen. Tegen deze dwaling trekt de Geloofsbelijdenis van Athanasius, die rechtzinnige en bewonderenswaardige bloemlezing en burcht van Goddelijke waarheden, haar tweesnijdend zwaard: 'Die, hoewel Hij God en mens is, zo is Hij nochtans niet twee, maar één Christus'.....

Maar beschouw nu de zegeningen eens die verbonden zijn met, en voortvloeien uit deze hemelse waarheid. Als we door het geloof in dit hemelse mysterie mogen inzien, zien we in de bijzondere schoonheid en zegen. De menselijke natuur die de Heere Jezus in vereniging met Zijn Goddelijke Persoon aannam, leed honger en dorst, was vermoeid, weende, zuchtte, was zeer bewogen, zweette druppels bloed. Hij was in zwaar lijden

in de hof en aan het kruis, was verzocht, verlaten, aangevochten, geslagen, bespuwd, gekruisigd en stierf door een vrijwillige daad. Als het geen ware menselijke natuur geweest was, zouden het lijden en de smarten, de pijnen en martelingen van Zijn gezegend lichaam, de bewezen gehoorzaamheid, het gestorte bloed, de gebrachte offerande, het afgelegde leven niet echt zijn geweest. Althans niet werkelijk doorstaan en geofferd in dezelfde natuur die verlost en verzoend moest worden. Dit wordt wonderschoon ontvouwd door de apostel: 'Waarom Hij in alles de broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen. Want in hetgeen Hij Zelf verzocht zijnde geleden heeft, kan Hij degenen die verzocht worden, te hulp komen'. (Hebr, 2: 17-18). Nogmaals, als de menselijke natuur van onze gezegende Heere een persoon was, zouden haar handelingen persoonlijk onderscheiden zijn geweest en zou ze niet gestempeld zijn door de kracht en waarde van de Godheid.

Zo is de grote, wezenlijke waarheid van de twee naturen en toch maar één Persoon in de heerlijke Immanuël geen louter droge, abstracte leer, maar een gezegende openbaring van de wijsheid en genade van God.

Deze menselijke natuur, door God de Vader toebereid (Hebr. 10:15) en door God de Zoon aangenomen, is door de Heilige Geest geformeerd. Door de vorming van die heilige mensheid door de Heilige Geest verstaan we die daad van wonderbare macht waarmee Hij de maagd overschaduwde door Zijn werking en invloeiing en uit haar vlees een heilige menselijke natuur schiep, die Hij heiligde en met genade vervulde op datzelfde moment van de ontvangenis.

Die natuur was daarom onverderfelijk. Het lichaam van de gezegende Verlosser lag volgens de Joodse wijze van tellen drie dagen en nachten in het graf, maar kende geen verderf. Naar dat de apostel uitdrukkelijk verklaart: 'Maar Hij Dien God opgewekt heeft, heeft geen verderving gezien'(Hand. 13:37). De heilige mensheid van de Heere Jezus droeg de zaden van verval niet in zich. Hoewel het lichaam net als dat van ons een echt lichaam was, hoewel het at en dronk en sliep zoals wij doen, aangezien het niet onder oorspronkelijke vloek lag en evenmin betrokken was in Adams val, was het niet onderworpen aan ziekte of verderf zoals ons lichaam. De vrijwillige dood van de gezegende Heere scheidde lichaam en ziel wel voor een tijd, maar het lichaam was in het graf net zomin besmet met verderf als de ziel in het paradijs met zonde was besmet.

De heilige mensheid van de aanbiddelijke Heere was dus in wezen onsterfelijk. Het lichaam van de Heere was wel in staat om te sterven. Sterven was feitelijk de hoofdzaak in ieder offer. Dat werd gebracht opdat

het zou sterven. Maar Zijn lichaam stierf niet vanwege enige wezenlijke noodzaak zoals ons lichaam, dat in essentie sterfelijk is omdat het betrokken is in Adams overtreding. De Heere stierf door een vrijwillige daad, zoals duidelijk blijkt uit Zijn eigen woorden: 'Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik hetzelfde wederom neme'. Niet de pijn van het kruis, niet de nagels door Zijn handen en voeten gedreven, niet de natuurlijke uitputting of de zielenmart doodden de Heere Jezus. Toen Hij het werk had voltooid, dat de Vader Hem gegeven had om te doen, zodat Hij kon zeggen: 'Volbracht', boog Hij het hoofd. En gaf toen door een vrijwillige daad de geest en blies de laatste adem uit.